

S. ŠOHAJ, *Slikar i predmeti*. Zagreb, Moderna galerija

BIBL.: *Obiteljska kuća u Brezju*, Arhitektura, 1980, 172–173; *Stvaranje znaka u prostoru*, ČIP, 1984, 6; *Tri laka komada buduće zagrebačke arhitekture*, ibid., 1990, 2; *Tri projekta za Zagreb*, Arhitektura 1980–1991, 208–210; *Grad od pijeska*, ČIP, 1992, 5.

LIT.: A. Pasinović, *Trenutak sadašnjosti i trenutak suvremenosti u mladoj generaciji suvremenog hrvatskog graditeljstva*, ŽU, 1971, 14. — D. Dražić, *Poetika ponašanja u urbanom kontekstu*, Arhitektura, 1985, 189–195. — *Arhitektura u Hrvatskoj 1945–1985*, ibid., 1986, 196–199. — G. Knežević, *Plivački vaterpolo centar u Dubrovniku*, ČIP, 1987, 11. — I. Maroević, *Arhitektura i urbanizam u Hrvatskoj 1981–1985*, ŽU, 1988, 43–44. — I. Ostrić, *Poslijepodne jednog arhmana*, ČIP, 1991, 1–2. — T. Odak, *Kontinuitet u kontekstu* (katalog), Ljubljana 1991. — I. Maroević, *Zagrebačka arhitektura osamdesetih godina*, Radovi IPU, 1992, 16. — T. Odak, *Novo u novom*, ČIP, 1994, 5–6. F. Vu.

ŠOHAJ, Slavko, slikar (Zagreb, 8. VI. 1908). Studirao na Akademiji u Zagrebu 1926–31 (Lj. Babić, V. Becić); usavršavao se u Parizu 1931/32. i 1939. Bio je lik. suradnik Arheološkoga muzeja u Zagrebu 1935–65. Član HAZU od 1977.

Otvoren prema izazovima moderne figuracije, Š. je poetski realist izvanredne senzibilnosti i dosljednih stilskih zasada. Prvi put izlaže 1934. kao gost »Grupe trojice« u Zagrebu. Zapažen je kao tipičan predstavnik tadašnje zagrebačke slikarske škole, nadahnut Cézanneovom konstrukcijom kromatskih masa i Matisseovim kolorizmom. Posebnim smislom za mjeru i odnos konstruktivnih, kolorističkih i grafičkih elemenata, uz sugestiju intimna ugođaja, uvrstio se među slikare kojima je »komorni« način doživljavanja svijeta jedna od osnovnih značajki (*Dječak II*, 1938). Boja mu je od najranijih godina glavno sredstvo izraza, često svedena na diskretne tonske prelaze ili smjele susrete suprotnih vrijednosti (*Portret Hede*, 1949). Na taj način sugeriran je prostor u kojemu, osobito u mrtvim prirodama, ima ublažene kubističke projekcije oblika i osamostaljenih

obojenih površina bliskih apstrakciji. Poslije 1950. akordi boja postaju zvučniji, a tumačenje motiva slobodnije i maštovitije. Predmeti istaknutih obrisa prožimaju se s okolinom, u kompoziciji su naglašeni dijelovi, premda je i »pozadina« obrađena pomnjivo postavljenim slojevima boje (*Lubenica*, 1968; *Licitarsko srce*, 1978). Posljednjih desetljeća tonsko-koloristički način zamjenjuje uvođenjem novih simbola i postupaka, naglašavajući dekorativnost i plošni ritam kompozicije. U mnogobrojnim crtežima na svaki doživljaj reagira posebnom tehnikom i načinom izvedbe, E. ŠMIT i D. DRAŽIĆ, poslovna zgrada na Zagrebačkom velesajmu

